



Luisteren



Leeslijst

Deze drie mensen zetten zich vanuit Nederland in voor Myanmar. 'De mensen worden aan hun lot overgelaten'

INTERVIEW Hoe kan je vanuit Nederland meeleven met de slachtoffers van de aardbeving in Myanmar? Drie mensen delen hun verhaal.

Jan Blacqui re, Lo s Franx, Marina de Haan

woensdag 2 april 2025, 19:04 aangepast 3 april 2025, 11:36





Van links naar rechts: Piet van Veenen, Daniel Thang Chin en Wilma Sikkema

beeld: ND

Daniel Thang (48) uit Utrecht

Heeft familie in Myanmar

'Mijn land is zwaar getroffen door de aardbeving. Ik kan het nauwelijks bevatten. Op sociale media zie ik de verwoesting: omgekomen mensen, ingestorte huizen en kerken. Het is hartverscheurend. Al nachten slaap ik slecht. De beelden op televisie doen me te veel pijn.

Sinds 2010 woon ik met vrouw en twee zoons in Nederland, maar mijn wortels liggen in Hahka, in de Chin-staat van Myanmar. We behoren tot de Chin-gemeenschap, een etnische christelijke minderheid in het land. In 2015 richtte ik de stichting Chin in Need op om mijn gemeenschap te ondersteunen. Dat doen we inmiddels in zeventig dorpen met schoon drinkwater, infrastructuur en landbouwontwikkeling.

Mijn familie woont nog steeds in Myanmar. Ook hun huizen zijn door de aardbeving verwoest. Door de slechte en vaak afgesloten internetverbinding heb ik geen direct contact met hen. Via omwegen hoorde ik dat ze niet meer in hun huizen kunnen verblijven en langs de kant van de weg moeten slapen.

Lees verder onder de foto.

Daniel Thang Chin - beeld: Eigen foto

In Mandalay woont een grote Chin-gemeenschap. We hebben contact met een lokale Chin-kerk, waarvan ik de voorganger persoonlijk ken. Daarom hebben we een [noodhulpactie](#) opgezet. De donaties gaan rechtstreeks naar degenen die ze het hardst nodig hebben, zodat zij tenten, voedsel, schoon drinkwater en eetgerei kunnen aanschaffen. Dat zijn de grootste behoeften op dit moment.



Ik hoop dat meer Nederlanders zich bewust worden van wat er nu in mijn land gebeurt. Ik maak me grote zorgen over het militaire regime in Myanmar. Soms weigert de regering buitenlandse donaties en probeert ze hulpgoederen of geld in beslag te nemen. Daarom werken we samen met lokale christelijke organisaties. Dan weten we zeker dat de hulp direct bij de mensen komt die het nodig hebben.'

Wilma (67) uit Leusden

Doneerde aan Myanmar via Tearfund

'Ik heb weinig beelden van de gevolgen van de aardbeving gezien. Eigenlijk probeer ik het journaal een beetje te mijden, omdat de beelden van alle ellende in de wereld zoveel met me doen. Sommige mensen kunnen ernaar kijken en daarna gerust aan de koffie, maar ik kan het niet naast me neerleggen. Ik lees wel de krant om op de hoogte te blijven.

De situatie in Myanmar grijpt me aan, omdat het zo'n gesloten land is. Ik heb het gevoel dat het land in de steek wordt gelaten, omdat er zo weinig informatie naar buiten komt en er zo weinig bekend is over Myanmar. Het regime helpt ook niet bepaald mee. Je komt er niet zo snel binnen en hulp vanuit het buitenland wordt bij de grens tegengehouden.

Toch wil ik geld geven voor hulp in Myanmar. Als ik niets geef, dan worden die mensen al helemaal niet geholpen. Ze worden al door de overheid aan hun lot overgelaten.

Lees verder onder de foto.

Wilma Sikkema - beeld: Eigen foto

Ik geef al jaren aan verschillende goede doelen, waaronder ZOA en Tearfund. Ik ben een paar keer meegeweest op reizen van World Servants, onder andere naar de Dominicaanse Republiek. Tijdens mijn verblijf daar hebben we een waterleiding aangelegd, zodat de mensen uit de gemeenschap niet meer naar de bergen hoefden om schoon water te halen. Dat deed wel wat met me.

De armsten in Nederland hebben het beter dan de armsten in de landen waar ik ben geweest. Hier hebben we tenminste schoon water en hebben mensen toegang tot een medische hulp. Als iemand die het goed heeft, voel ik me verantwoordelijk voor het lot van minderbedeelden.

Misschien is mijn donatie een druppel op een gloeiende plaat. Maar als je je door die gedachte laat weerhouden om te geven, gebeurt er al helemaal niets.'



Piet (69) uit Veenendaal

Is bij ontwikkelingsproject in Myanmar betrokken

“Ook dit nog’, dacht ik toen ik het nieuws over de aardbeving afgelopen week las. Ik heb het soms wel moeilijk als ik de beelden van dat rampgebied voorbij zie

komen. De mensen in Myanmar hebben het al verschrikkelijk moeilijk, ook onder het regime dat daar regeert.

Als ik zoiets zie, voel ik me begaan met de mensen daar. Ik voel de verantwoordelijkheid om te helpen, want dit had mij ook kunnen overkomen. Elk mensenleven is evenveel waard. 'Kom op, trek je portemonnee, uitdelen', denk ik dan. Je kunt best iets missen, wij hebben het zo goed hier. Maar ik laat mijn linkerhand niet weten wat mijn rechterhand geeft.

Twee jaar geleden raakten we betrokken bij een project in Myanmar via de noodhulporganisatie ZOA. Een fijne club, want ze communiceren open over waar het geld terechtkomt. En als iets een keer niet goed gaat, hoor je dat ook. Dat wekt vertrouwen voor mij als donateur.

Lees verder onder de foto

Piet van Veelen - beeld: Eigen foto

Het project dat wij financieel ondersteunen wordt uitgevoerd in Mandalay, de plek van het epicentrum van de aardbeving. Daardoor voel ik mij nóg meer betrokken bij de slachtoffers ter plaatse.

De lokale bevolking van Myanmar wordt door dat werk onder andere getraind hoe ze beter de grond kunnen bewerken, zodat er vaker geoogst kan worden en er meer voedselzekerheid ontstaat.

Uiteindelijk is het tijdelijke hulp, want mensen moeten op eigen benen kunnen staan.

Nu gaat het natuurlijk vooral om noodhulp, het voorzien in de eerste levensbehoeftes. Ook op afstand hoop ik dat ik door mijn bijdrage iets van het leed kan verzachten.'

